

Thierry Baudet

Politiek van het gezond verstand

Met een voorwoord van Theo Hiddema

2020 Amsterdam Books

Eerder verschenen van Thierry Baudet:

Conservatieve vooruitgang (met Michiel Visser, 2010)

Revolutionair verval (met Michiel Visser, 2011)

De aanval op de natiestaat (2012)

Pro Europa dus tegen de EU (2012)

Oikofobie (2013)

Thuis in de tijd (met Geert Mak, 2014)

Van Bach tot Bernstein (met Arie Boomsma, 2014)

Voorwaardelijke liefde (2014)

Breek het partijkartel! (2017)

Van elk waarheen bevrijd (2018)

© 2020 Thierry Baudet

Omslagontwerp Wouter Stroo

Foto auteur Bo van Houwelingen

Zetwerk Elgraphic

Amsterdam Books

ISBN 978 90 830 6301 0

Inhoudsopgave

Voorwoord van Theo Hiddema 9

Ten geleide 15

Denktank

Inleiding 23

2013

We eisen een referendum 27

Stop de dikastocratie 31

TTIP is niet in ons belang 34

2014

Nogmaals: we eisen een referendum 39

Vertegenwoordigers van het Nederlandse volk 43

Kiezen tussen marktintegratie of soevereiniteit 47

Leve de lokale politiek!	53
Vergeet Europa als gemeenschap	57
We slaapwandelen een federaal Europa in	60
EU-gezinde economen slaan de plank mis	64
Zelfs de Raad van State zegt het	67

2015

Het handelsverdrag met de VS	71
Een parlementaire enquête naar de invoering van de euro!	77
Minder zwart geld, minder naheffing	81
Voor de democratie! Dus tegen de EU!	85
De toon van het debat	89
We organiseren een referendum!	94

2016

De managers grijpen de macht	98
We gaan meedoen aan de verkiezingen!	111

Politiek

2017

Het eerste partijcongres	117
Maidenspeech	125
De afschaffing van het referendum	129
De regeringsverklaring	132
Het tweede partijcongres	140

2018

- Niet meer met Pechtold in debat 150
Kaag roept op tot 'dialogoog' 150
Het derde partijcongres 159
Het Marrakesh Immigratiepact 168
De klimaatwet 173

2019

- Overwinningsspeech 181
Zomermanifest 190
Algemene beschouwingen 200
Turkije valt Syrië binnen 209
Onderwijs crisis en cultuur crisis 213
Het vierde partijcongres 219

Cultuur

- Je moet je leven veranderen 229
Eráár! 232
Lekker eten met kerst 236
La veille de Noël 243
De kunst voor de kunst 246
De wraak van Salomé 249
Chopin graag, na de revolutie 252
Twee zielen in Wagners borst 255
Dostojevski of The Doors 258
Politieke correctheid 262
De slechterik luistert klassiek 265
Toch weer geroepen naar het front 269

Door het oog van het boek

Van woord naar wereld 275

Beijing 277

Barcelona 282

Washington, DC 288

Oxford 294

Napels 299

Antwerpen 305

Vilnius 311

Brussel 317

Boedapest 323

Delhi 329

Zonnemaire 334

Amsterdam 338

Verantwoording 345

Appendix

Mijn wereld in 2040 (1999) 347

Register 359

Voorwoord van Theo Hiddema

In de dagen dat ik op zoek ben geweest naar lichtlijnen en wegen om in dit boekwerk Thierry's beschouwingen en visioenen te dissecteren en van kritisch commentaar te voorzien, trilde in mijn hand de pen vaak vol verwachting en zakte daarna de pols toch krachteloos neer. Terwijl ik juist graag een scherprechter van jewelste zou willen zijn.

Luiheid is het niet.

Het is onmacht die me heeft verlamd.

In mijn werkzame bestaan ben ik reflexmatig ingericht om mijn pen als schrijvend wapen te gebruiken. Altijd op zoek naar zwakke elementen in de bewijsvoering door een magistraat, kom ik dan tot leven door het presenteren van tegenargumenten en alternatieve scenario's. Ik ben zodoende tot relativering en kritiek voorbestemd geraakt als ik andermans opinies van commentaar moet voorzien. Verkneukelen wordt dan mijn deel als ik de gewichtloosheid van gewichtigdoeners kan hekelen.

Zoveel arbeidsvreugde is mij nu niet gegeven.

De uitdaging die ik mezelf had gesteld – om wellicht dan maar terloops, Baudet van repliek te dienen – is verkruid na lezing van dit boek. Want voor alles in dit boek heeft te gelden: Baudet heeft gelijk. *I rest my case*.

Het is ook de uit zijn teksten spattende onbevangen intelligentie en bezielende toewijding die mijn tot oppositie neigende pen een afwijkende richting instuurt.

Wat mij bij lezing van dit boek stil maakt is daarbij de persoonlijke gedrevenheid van de auteur om in de politiek potten te gaan breken. Zijn intelligentie, eruditie en esthetische verlangens zouden eerder een beroepskeuze ver verwijderd van de politiek doen verwachten. Voor mijzelf is het ook hartverwarmend nog eens bevestigd te worden in het besef dat ik mijn werk mag doen onder de vleugels van een niet door carrièrelust gedreven politieke doorknoper; maar dat het mij is vergund te opereren onder de regie van een door goede smaak en hoffelijkheid gedreven leidsman die zijn ambities put uit het verlangen naar een vitale democratie waarin de zelfbewuste kiezer kan zien dat hij met zijn stem kan bijdragen aan een herrijzend Nederland.

Mijn tot opstand geneigde pen is door al deze uit zijn inktreservoir gewrongen loftuitingen zowat groen uitgeslagen van ergernis. Maar ikzelf word erdoor verlicht. Ik hoef Baudet niet van repliek te dienen. Zijn gelijk is daarvoor te evident. Hoe overigens, zou ik een antithese kunnen aanbrengen tussen de opvattingen van gelijkgestemden?

Zo. Genoeg zelfverklaring. Het zou voor mij een gekunsteld denkproces opleveren hem serieus te bekritisieren. We begrijpen elkaar te goed. We zijn te zeer familie geworden.

Zodra ons iets te dichtbij komt steken we er getweeën de draak mee. En 't is daarbij bepaald weldadig wanneer je eens iemand kunt bepluimstrijken. Je wist het allemaal al wel: maar toch lucht het op.

Welbeschouwd komt mijn knieval voor de persoon en het werk van de auteur mij overigens ook wel van pas. Zo kan ik mij waarachtig beroepen op een Heer van Statuur wanneer ik mij moet uitlaten over politieke kwesties en vragen krijg voorgehouden zoals bijvoorbeeld:

Wat vindt u van ons democratisch bestel? Voelt de burger zich gehoord? Mijn antwoord: lees de boeken van Baudet en aanschouw dan de werking van het partijkartel dat door coalities de volkswil negeert en overleeft door onderlinge loyaliteit te belonen met chronische toegangstickets tot de banencarrousel.

Wat vindt u van de EU? Ook hierover heeft Baudet rake dingen te zeggen. Hij beschrijft een experiment dat uitloopt op totale verarming, een democratisch misbaksel dat in stand wordt gehouden door uitgerangeerde politici die door toeval en ellebogenwerk op hun posities zijn beland. Symbolisch voor dit megalomane dodenrijk is dat het voor de vestiging van zijn domein, een bruisende volkswijk slooprijp heeft gemaakt en zich vervolgens heeft genesteld in stompzinnige kolossen, vervaardigd door blinde kobolden. Vandaaruit vindt de verspreiding plaats, van tonnen bundels bedrukt

papier, het werk van duizenden functionarissen, dat nooit één Europees burger in zijn democratische ziel zal raken. Dodenpost. De EU is een geldvernietiger en zuigt charlatans naar zich toe die op zoek zijn naar snippers.

Onze strijd tegen racisme, wordt dat nog wat? Vermijd het woord 'strijd'. In dit discours heeft de strijdkreet de strijd allang verdrongen. Het wordt nu gevoerd door altijd hetzelfde busseltje racisme-exploitanten, voor wie niet het racisme van belang is, maar het signaleren van alles wat erop zou kunnen lijken; dag in, dag uit bezig met het in groepsverband ontmaskeren en vogelvrij verklaren van racistische zeepbellen. 'Zoek de racist van de dag' is hun puriteinse verdienmodel. Het etaleren van de eigen morele verhevenheid staat voorop in hun 'strijd'. Het 'debat' verwordt zo tot het aanrichten van een schervengericht door reinheidsapostelen. Het is slechts een religieuze zelfreiniging die hen drijft. Verbied die religie!

Op mijn werkvloer kom ik aan reflectie op dit uitgekauwde 'probleem' nauwelijks toe. De smetvrije geest van de heer Baudet voorkomt de aandrang om je daar met deze miezerigheid bezig te houden. Ik hoef daar niet nog eens wat lucht in deze lekke fietsband te pompen. Baudets zelfbeeld als wereldburger, zijn filosofisch beschouwen van zowat de hele kosmos – een vergeeflijke ijdelheid – staat enggeestig denken op basis van zoiets futiels als maar een huidskleurtje frontaal in de weg.

Migratieproblematiek? De heer Baudet kiest hier voor standpunten die de verwoording van een algemeen gevoel van ons volk weergeven. De tijd is voorbij dat de gevestigde politiek deze kwestie kan bezien als een natuurverschijnsel waarin maar berust moet worden.

Welnu, lezer: het arsenaal aan loftuitingen aan de heer Baudet raakt zowat uitgeput. Ik wil nog kwijt dat zijn boek mij op sierlijke wijze steun in de rug biedt als FVD-politicus. Kortom: Baudet ziet het goed. Zoals Baudet het zegt, is het maar net. Laat hem doorgaan met zijn herderlijke taak – en bind me als ik nu niet ophoud, als ik nog één keer hem ga loven en ga prijzen, in een dwangbuis!

Ten geleide

In 1999 organiseerde toenmalig D66-minister Roger van Boxtel een opstelwedstrijd. Iedereen onder de vijftientig mocht deelnemen – en je kon behalve een geldprijs ook een reis naar het *Millennium Dome* in Londen winnen. Het thema: ‘mijn wereld in 2040’. Ofwel: hoe dachten wij, jongeren, dat de wereld eruit zou zien tegen de tijd dat we de senioren van de maatschappij zouden zijn?

De wedstrijd werd aangekondigd op een poster in de gang bij ons op school. Ik zat in de vijfde, had een tussenuur en verveelde me. Ik besloot eraan mee te doen. In de schoolbibliotheek zette ik met pen wat schetsen op papier over toenomen mobiliteit, beeldtelefoons, ruimtereizen en mondiale taken – daarna werkte ik verder op de computer die we sinds kort in huis hadden: een bakbeest ter grootte van een krat bier.

Als liefhebber van *science fiction* (met name de werken van Arthur C. Clarke) bezong ik in mijn opstel de toekomst. Met grote pennenstreken – ‘vanaf de uitvinding van de he-

likopter was de mensheid begonnen het Stedentijdperk te ontgroeien' – voorzag ik dat technologie de mens zou bevrijden. De wereld zou één worden. Grenzen zouden verdwijnen – kortom: ik hield een optimistisch verhaal, in lijn met de heersende opvattingen waarin ik was opgegroeid, en door juryvoorzitter Jan Terlouw kreeg ik een van de prijzen overhandigd.

In een pijnlijk leerproces dat begon op 11 september 2001, heb ik met tegenzin en twijfel de geloofsartikelen van mijn links-liberale jeugd geleidelijk moeten prijsgeven. Tegenover de onvermijdelijke eenwording van de mensheid, kwam het inzicht dat de wereld verdeeld wordt door onoplosbare culturele, etnische en religieuze conflicten. Tegenover de behoefte aan zelfontplooiing en autonomie zag ik ineens onze hunkering naar gemeenschap, naar worteling en vertrouwdeheid. Tegenover het klimaatverhaal van alarmisten stonden de nuchtere feiten over natuurlijke temperatuurschommelingen die je niet op de Middelbare School of de staatstelevisie kreeg aangereikt.

Ook heb ik meer oog gekregen voor het verlies dat technologische vooruitgang met zich kan brengen. De aandachtigheid, bijvoorbeeld, die we dreigen kwijt te raken nu de *iphone* onze concentratiespanne heeft verkort. Of de schoonheid van vervlogen tijden, de ambachtelijke productie, de rust-op-straat, de zekerheid van een vaste baan – allen moeilijk houdbaar in de informatiesamenleving.

Uiteindelijk ben ik mijn partij begonnen vanuit een compleet andere visie op de toekomst, op 'mijn wereld in 2040', dan ik had als scholier. Sterker: als ik nog had geloofd in de

komst van dat vrolijk, welvarend voorland waarin de Grote Tegenstellingen zouden zijn overwonnen, waarin de mensheid geleidelijk één zou worden, was ik vermoedelijk nooit de politiek in gegaan. Misschien was ik zelfs nooit gaan promoveren en had ik een heel ander leven gekozen. Een leven van kunst en literatuur, een leven van vrijheid en anonimiteit – een comfortabeler leven.

Waar ik me als zestienjarige nog verheugde in de geleidelijke samenkomst der mensenkinderen, ben ik in de jaren die volgden het tegenovergestelde gaan zien. Waar ik hoopte op convergentie, zag ik divergentie: een wereld van permanent conflict, internationaal evenzeer als op wijk- en buurtniveau. Want door de open grenzen, de massale immigratie en de demografische destabilisatie is de botsing der beschavingen naar hier gebracht: naar onze straten, naar onze schoolpleinen.

Tegelijk met de verzwakking van onze sociale samenhang, zag ik vanuit de onmetelijke torenflats in Brussel een bureaucratisch despotisme over ons neerdalen. Ik zag hoe lobby's van grote bedrijven continentale regelgeving afdwongen en de democratie verdrongen, het MKB buiten spel zetten en de bevolking tot passief consumptisme dwongen.

Ik zag een wereld van harde zielen en gesloten harten, omdat de vormtaal van onze oude architectuur en kunsten vergeten dreigde te raken, de verhalen en religieuze vertellingen niet meer zouden worden begrepen en ons de conversatie, de erotiek, de speelse omgang met verschillen en de historische worteling zouden ontglippen. Een wereld, bovendien, waarin identiteitspolitiek en rancuneuze

zelfmanifestatie de ironie en de zelfspot steeds moeizamer maakten.

Het is een wereld van atomisering, vervreemding en wantrouwen. Een wereld die ik niet wil – en die de meesten van ons niet willen. Het is een toekomstscenario dat ik heb willen afwenden.

Ervoor in de plaats stel ik mijn ‘nieuwe’ wereld van 2040. In mijn ‘alternatieve’ toekomstscenario zijn we met de drie Grote Projecten die door de gehele politieke mainstream in alle Europese landen – helaas! – worden onderschreven, gestopt: de massale immigratie, de Europese eenmaking en de onbetaalbare, zinloze en horizonvervuilende klimaatplannen. De enorme gelden en de energie die we dan vrijspelen kan beschikbaar komen voor herstel van de publieke sector. We investeren in onderwijs, woningbouw, gezondheidszorg. We verlagen de belastingen en versoepelen de regeldruk zodat de bedrijvigheid toeneemt en werken altijd weer loont. We onderkennen het belang van onze gedeelde geschiedenis en identiteit. Ons culturele zelfvertrouwen herstelt zich, we schamen ons niet meer voor wie we zijn en we beschermen ons land, onze grenzen, onze natiestaat – terwijl we uiteraard volop handeldrijven met de rest van de wereld. Ook herstellen we de democratie, we voeren het referendum opnieuw in en geven de bevolking een directe stem in de besluitvorming.

In dit boek komen al die ideeën en idealen voorbij. Aan de hand van artikelen die ik in de periode januari 2013 – oktober 2016 heb geschreven, neem ik de lezer mee in het avontuur dat het opbouwen van een denktank, het afdwingen van

een referendum en het opzetten van een partij voor mij was. Daarop volgt een selectie van mijn werk in de Tweede Kamer der Staten-Generaal, mijn speeches op partijcongressen en de stukken die ik sinds ik in de politiek zit heb gepubliceerd.

Maar het veranderen van het overheidsbeleid is niet het enige wat mij drijft. Hoewel ik het grootste deel van mijn leven nu besteed aan het werk in Den Haag, aan het blootleggen van alle zelfonderminning waarvan de gevestigde macht steeds weer blijk geeft; en aan het aandragen van heel concrete, heel praktische alternatieven – toch gaat mijn beschermingswens eigenlijk om veel meer.

Het slotdeel van het boek wordt daarom gevormd door de kunsten, de spirituele dimensie. Ik heb mijn artikelen over Parijs en over Steinway, over de bibliotheken van Boedapest, Napels en Vilnius en mijn schetsen over opera en literatuur samengebracht om een richting te geven: die kant moet het uit. Daar, in die eeuwen en eeuwen van verfijning en verdwijning.

De toekomst ligt niet vast. Het jaar 2040 kan er nog steeds schitterend uitzien. Hoewel het vergezicht dat ik nu koester heel anders is dan het beeld dat ik had toen ik zestien was – en ik regelmatig word overvallen door pessimisme – zie ik nog steeds voldoende reden tot hoop. Een fundamentele koerswijziging is noodzakelijk. Maar dat kan. Er is geen enkele reden, metafysisch noch praktisch, waarom zo'n omwenteling niet zou kunnen optreden. 't Is een kwestie van gezond verstand.

Amsterdam, mei 2020

Denktank

Inleiding

Toen ik *De Aanval op de Natiestaat* publiceerde, in juni 2012, dacht ik dat het pleit beslecht zou zijn. In mijn ongeremde enthousiasme meende ik dat mensen het boek zouden lezen, de argumentatie tot zich zouden nemen en simpelweg zouden onderkennen dat ik gelijk had: je kunt geen democratische rechtsstaat hebben zonder natiestaat. De grote en alsmaar aanzwellende migratiestroom richting Europa zou worden gestuit, men zou een plan opstellen voor de geordende ontmanteling van de euromunt en de herschepping van de EU tot intergouvernementeel overlegorgaan; hernieuwd patriottisme zou worden uitgedragen door de politiek; de Nederlandse taal en het historisch besef zouden weer prioriteit worden van het regeringsbeleid; kortom – ik geloofde dat boeken de wereld konden veranderen en dat mijn boek in het bijzonder die rol zou vervullen.

Noem het jeugdige zelfoverschatting: maar tot mijn oprechte verbazing gebeurde niets van dat alles. Hoewel kort na verschijning een nieuwe eurocrisis losbarstte – en ook

daarna een aantal van mijn waarschuwingen en voorspellingen uitkwamen – leek geen enkele beleidsmaker serieus van gedachten te veranderen.

Dus ging ik nog maar even door. Een jaar later, in 2013, publiceerde ik een vervolg op *De Aanval op de Natiestaat*. In dit boek, *Oikofobie*, duidde ik de steun voor immigratie en Europese eenmaking als uitdrukking van een diepere houding, een onderliggende geestesgesteldheid. De schroom om op te komen voor de eigen cultuur, de eigen manier van leven: het toejuichen van de ondermijning ervan – dat alles leek voort te komen uit een soort maatschappelijk minderwaardigheidscomplex. Een deugreflex dus, een vorm van schaamte waardoor we steeds weer tot buigen, steeds weer tot verontschuldigen werden gedrongen. En weer dacht ik: als ik dat nou benoem, als ik het netjes opschrijf, dan zijn we eruit. De oorsprong van het probleem blootgelegd, de discussie gevoerd – het roer kan om. Klaar.

Ook dat gebeurde niet. Daarom startte ik een beweging – eerst heette die Burgerforum, daarna Burgercomité-EU, ten slotte Forum voor Democratie. Ik startte petitie's die me naar het parlement brachten – tot twee keer toe mocht ik de Plenaire Zaal toespreken over machtsoverdracht naar Brussel en de dramatische gevolgen die het beleid van Draghi zou hebben voor onze koopkracht, onze pensioenen en de betaalbaarheid van onze huizen.

Vervolgens was ik betrokken bij het organiseren van een referendum over de verdere uitbreiding van de EU richting Oekraïne. Dit referendum wonnen we. Bijna tweederde van de bevolking sprak zich uit tegen verdere machtsoverdracht

naar Brussel. Maar zelfs die verpletterende uitslag werd genegeerd.

In de zomer van 2016 leken de mogelijkheden op. Ik had boeken gepubliceerd, acties opgezet, handtekeningen verzameld en zelfs meegeholpen een referendum te winnen. Er bleef nog maar één optie over: de politiek in. Het alternatief was de handdoek in de ring gooien en mijn leven richten op andere zaken.

Even speelde ik met die gedachte. Misschien het bedrijfsleven in? Er waren gesprekken met onderwijsinstellingen in de Verenigde Staten. Via de Britse schrijver Theodore Dalrymple kwam ik in contact met een hoogleraar aan de *London School of Economics* die wel wat zag in mijn ideeën.

Het was op een avond ergens in juli 2016 dat het besluit viel. Met een vriend liep ik over de Amsterdamse grachten en hij – allang weg uit Nederland, succesvol zakendoend in Qatar en New York – verzuchtte dat hij ons land toch nog altijd zó schitterend vond. ‘Als de politiek het niet zou verpesten!’ Precies op dat moment schoot me die campagneslogan van Fortuyn weer door het hoofd: ‘Omdat ik van dit land hou!’

Verdorie, dacht ik. We *houden* toch van dit land! Ik moest het gewoon proberen. De Rubicon over. De politiek in. Ik besloot om mee te doen met de verkiezingen van 15 maart; stelde een campagneteam samen, vroeg mensen op de lijst, haalde donateurs over en ging het land door. Tot mijn grote blijdschap haalden Theo en ik twee zetels. En we groeiden door. We deden mee in Amsterdam. Wonnen de Provinciale Statenverkiezingen van 2019 en werden de grootste ledenpartij in 2020. Ongelooflijk!

In dit deel volgt een bloemlezing van de artikelen die ik tussen 2013 en 2016 schreef – beginnend bij een oproep tot referendum naar aanleiding van Camerons toezegging in zijn eigen land een Brexit-referendum te zullen houden. Dikwijls heb ik mensen van rechts én links gevraagd om mee te tekenen. Steeds heb ik gezocht naar een brede coalitie. Omdat het mij niet ging om politieke voorkeuren. Omdat de democratie zélf op het spel stond, onze samenleving: onze soevereiniteit. Wanneer ik in oktober 2016 dan eindelijk aankondig mee te gaan doen met de verkiezingen, leest dat in feite als logisch en haast onvermijdelijk sluitstuk van al deze woorden en pleidooien.